

maatte anses som usikkert, om Domstolene i givet Tilfælde vilde anerkende Apparatets Registrering som gyldigt Bevis.

Nuværende § 4, sidste Stykke, er henflyttet under § 13.

§ 9, der er en ny Regel i Motorloven, betyder en formentlig paakrævet Udvidelse af Reglen i § 6, Stykke 4, i Lov Nr. 164 om Færdsel af 1. Maj 1923, hvilken sidste Regel foreslaas ophævet, jfr. nedenfor § 43.

ad § 10. Under den rivende Udvikling af Automobiltekniken, som har fundet Sted i de senere Aar, er det flere Gange sket, at der er fremkommet nye Typer eller Konstruktioner, som ikke opfyldte de i den gældende Lov om Motorkøretøjer opstillede Krav, eller med Hensyn til hvilke der i hvert Fald kunde være Tvivl om, hvorvidt dette var Tilfældet, skønt de paa den anden Side hverken med Hensyn til Færdselssikkerheden eller Vejslidet stod tilbage for de efter Loven tilladte Typer og Konstruktioner. Da denne Udvikling maa antages at ville vedvare og maaske endog vil blive stærkere end hidtil, og da der ogsaa indenfor de allerede kendte Typer og Konstruktioner kan forekomme Tilfælde, hvor Lovens almindelige Regler virker ubilligt, har Udvalget anset det for ønskeligt, at der aabnes Administrationen Adgang til i paakommende Tilfælde at meddele Frigørelse for at følge de i §§ 4—9 givne Bestemmelser paa samme Maade, som Justitsministeren allerede efter den nugældende Lovs § 3, Stykke 4, er bemyndiget til at tillade Afgørelser fra Vægt- og Breddebestemmelserne.

§ 11 svarer til nuværende § 5, dog at Ordet „behandle“ er ændret til „betjene“.

§ 12 svarer ganske til nuværende § 6.

§ 13, Stykke 1, svarer til nuværende § 7, dog at man har foreslaaet indføjet Ordene: „paa et let tilgængeligt Sted“.

Som nyt Stykke er tilføjet en Bestemmelse svarende til nuværende § 4, Stykke 4, som man har fundet naturligt hørte hjemme her. I Stedet for den nu fastsatte Paaskrift om „største Belastning“ er der dog foreslaaet Paaskrift dels om Egenvægten, dels om Vognens største tilladte Last. Paaskriften om Egenvægten har navnlig Betydning ved Kørsel paa Biveje, jfr. nedenstaaende § 26. Paaskriften om største tilladte Last vejleder Brugeren om, hvor meget han tør belaste Køretøjet med

uden at overtræde Forbudet i nedenstaaende § 34. Udvalget anser det for ønskeligt, at der af Justitsministeriet gives Regler for en ensartet forkortet Betegnelse af Angivelserne af Egenvægten og den største tilladte Last og Hastighed men har ikke ment det nødvendigt at tilføje noget herom i Lovteksten, da Ministeriet har den fornødne Bemyndigelse efter nedenstaaende § 20.

§ 14 svarer ganske til nuværende § 8.

§ 15 svarer til nuværende § 9 med følgende Ændringer:

I Stykke 1 er Henvisningen til nuværende § 18 udeladt som overflødig. Det nærmere Indhold af Anmeldelsen af Motorkøretøjer, hvorom Regler nu findes i Stykke 2, har man ment det rigtigst at overlade til Justitsministeriets Afgørelse.

I Stykke 2 er Ordene „af Justitsministeren“ udeladt.

Udvalget har fundet det ønskeligt, at den ved Justitsministeriets Bekendtgørelse Nr. 50 af 26. Februar 1925 indførte Lønningssmaade for de af Ministeriet i Henhold til Loven om Motorkøretøjer beskikkede sagkyndige afløses af en Ordning, hvorefter der ved Loven tilsikres den sagkyndige en bestemt Andel i hvert enkelt Gebyr. Denne Andel har man foreslaaet sat til 80 pCt. Endvidere har man anset det for ønskeligt, at det fastslaas i Loven, at de resterende 20 pCt., der skal indbetales til Staten, skal anvendes til Formaal, der staar i Forbindelse med Færdselen med Motorkøretøjer.

Med Hensyn til Køretøjer, der drives ved Damp, kræves det i den nugældende Lov, at de skal fyldestgøre de for Dampkedler givne særlige Forskrifter, der findes i Lov Nr. 544 af 4. Oktober 1919 og Bekg. Nr. 648 af 15. December 1919. Denne Bestemmelse vanskeliggør Brugen af dampdrevne Køretøjer, og da saadanne Køretøjer ingeniunde er uden Betydning, har man ment, at der bør indføres en Adgang til at lempe de paagældende Forskrifter. Endvidere kan det ikke antages, at de af Justitsministeriet beskikkede sagkyndige, hvis Uddannelse særlig har Motorkøretøjer for Øje, altid vil være i Stand til at afgøre, om dampdrevne Køretøjer opfylder de Krav, der bør stilles til dem. Ud fra disse Hensyn har man foreslaaet, at Justitsministeren bemyndiges til efter Forhandling med Socialministeren at give særlige Regler for Indretningen og Registreringen af saadanne Køretøjer og derunder eventuelt bestemme,